

PAS A DESNIVELL.

ESPORT I CIUTADANIA

Com que això de les associacions no es veu del tot clar i topa amb dificultats greus, el país continua fent servir el futbol com a aparell ortopèdic per a dissimular carències profundes. No ho aconsegueix pas sempre, però ja se sap: una cama de fusta o d'alumini no basta pas per a ocultar del tot determinades formes de coixera.

El futbol és el gran desfogament, l'ànima abocada a uns enormes llavis nacionals. Es —ja que va de símil— l'endanyada ferida per on respiren milers i milers de persones que esbufeguen. Mentre sigui així (i sembla que va per llarg) serà inevitable ocupar-se del fenomen, estudiar-lo, treure'n conseqüències.

No sé si serà mai prou apreciada la contribució del «Barça» a la unitat. Així que surt de les magnituds que li són pròpies, aplega voluntats, la gent oblida les diferències de cada dia —i diuen que és una gent rebecca, refractària a posar-se d'acord— per tal de formar una massa compacta amb el sol propòsit de derrotar al «Barça». Es pot replicar que això és una cosa inherent a la rivalitat deportiva, que passa els camps de futbol de tot el món. Però no és tan simple com sembla a primera vista; no es tracta només de la conquesta d'uns punts o de millorar posicions en la classificació general. Un triomf sobre el «Barça» és més que un triomf (com ara allò que diem sovint, que el «Barça» és més que un club), i els partits que ha de

disputar tenen un toc que els distingeix, formen part d'una croada permanent. En aquestes condicions, l'actuació dels àrbitres és molt compromesa, no poden córrer el risc que una imparcialitat que no ve a tomb els faci barrotar la carrera. Un cop de xiulet sense meditació prèvia els pot donar l'aparença del traïdor per culpa del qual es posa en perill una plaça de sobirania.

Suposo que a Johan Cruyff li costarà d'entendre-ho. Cal confessar que n'hi ha per veure-se'n un bull. En principi, es devia pensar que els camps s'omplien per l'atracció del seu joc, una afalagadora suposició que es deu haver convertit en desengany i estupor quan ha comprovat que les multituds es congreguen per veure si té alguna ensopegada grossa. Són qüestions de temperament, maneres de ser i de fer. Ja l'hi explicarà algú, amb paciència, il·lustrant-ho amb exemples. Com ara aquest: són molts els qui sospiten que durant anys i anys, les places de toros s'han omplert d'un públic no pas atret per l'art (allò del ballet entre l'home i la bèstia, la llum, el color i la música de fons), sinó per l'emocionant possibilitat d'un xoc de ple entre el torero i el toro. Si només existís la fascinació de l'art, es podrien suprimir fàcilment de la festa la crueltat, l'estròlida exposició de vides humanes i, en definitiva, la sang. Però es tem que el públic se'n desentendria.

PERE CALDERS